

Procediment Querella 10/2016

Sala Civil i Penal

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

A LA SALA

MONTSERRAT PALLÁS GARCIA, Procuradora dels Tribunals i de la M. Hble. Sra. **CARME FORCADELL i LLUÍS**, segons consta en el Procediment de **Querella 10/2016** de la Sala Civil i Penal de l'**Excm. Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, com millor en Dret procedeixi, **MANIFESTO**:

Que va ser notificada a la meva mandant la Interlocutòria d'Admissió de Querella del passat dia 24 d'octubre, resolució contrària als interessos d'aquesta part i front la qual interposo el present **RECURS DE SÚPLICA** que fonamento en les següents

A L · L E G A C I O N S

PRIMERA.- PROCEDÈNCIA I OPORTUNITAT DEL RECURS

Com coneix perfectament aquesta Excma. Sala, la meva mandant tot just acaba de comparèixer en les actuacions a través de la presentació de l'oportuna designa, sense que s'hagi produït cap acte formal de ratificació *apud acta*.

La Interlocutòria d'Admissió de la Querella li va ser notificada, no obstant, de forma personal i no existeix cap motiu per a sol·licitar una suspensió del termini de recurs de la mencionada resolució a l'espera de la formalització

o ratificació de les designes de lletrat i procuradora quan la realitat és que ja compta amb l'assistència d'aquests professionals. Això només faria que retardar la tramitació processal i impedir la fermesa de la resolució referenciada a l'espera de que es pogués produir la ratificació de les designes.

Així com l'articulació d'una efectiva defensa de fons d'un investigat requereix de l'atorgament del temps necessari d'estudi que garanteixi un vertader dret a la defensa, no té aquesta part cap inconvenient en formular de la forma més ràpida possible la impugnació d'una resolució que, al nostre entendre, hauria de ser ben diferent.

En tot cas si l'Excma. Sala entengués que s'ha de produir una ratificació expressa de les designes ja presentades, aquesta part no té inconvenient en fer-ho si així som requerits.

Sap aquesta Excma. Sala i així ho expressa en la resolució impugnada, que no existeix un dret incondicionat a l'admissió d'una querella, de la mateixa manera que no és incondicionat l'accés a la jurisdicció com ho té així declarat el TEDH, per exemple, en la seva STEDH de 4 d'octubre de 2016 (*Antunović c. Croàcia*) i des d'antic (STEDH de 22 d'octubre de 1996 *Stubbings c. Regne Unit*).

I aquest filtre inicial de prosperabilitat té a veure amb la constatació (o no) de la versemblança dels fets atribuïts a la querellada i a l'aplicació d'un inicial judici de tipicitat (encaix dels fets en algun tipus delictiu) que no pot prescindir completament de qualificacions jurídiques, per més que aquestes són matèria que evoluciona al llarg del procés amb els únics límits del respecte al principi acusatori i el dret a la defensa.

L'admissió de la querella ha de determinar si els fets traslladats a l'òrgan judicial són versemblants, això és, si sota una anàlisi provisional no es poden descartar com a irreal, tergiversats, inexistents, alterats, exagerats, etc.; i si aquests fets són *a priori* subsumibles en alguna de les conductes que la norma penal prohibeix.

Aquesta Excma. Sala ha desestimat en nombroses ocasions querelles presentades efectuant aquesta inicial anàlisi descrita, com per exemple en les Interlocutòries de 2 de març de 2000 o de 28 de novembre de 2013.

Doncs bé, resulta relativament fàcil concloure sense necessitat de farragoses argumentacions, que els fets objecte de querella no poden superar el filtre d'admissió a tràmit perquè, tal i com s'argumentarà, ni són tal i com es descriuen a la querella (no han ocorregut de la manera en que se sotmeten a consideració del Tribunal) ni en tot cas tenen encaix penalment típic.

Aquesta part no entrarà de cap manera en discussions pròpies d'altres fases processals. No s'espera aquest Excm. Tribunal que es desenvolupin argumentacions improcedents en aquesta fase processal.

El que volem transmetre és quelcom més senzill: **no existeix norma penal (ni pot existir) que prohibeixi el debat parlamentari**. No existeix ni pot existir un “debat d'idees il·legal” com el que el Ministeri Fiscal insinua (pàg. 16 de la querella).

Aquesta conclusió pot semblar simple, però engloba una complexitat i importància cabdals perquè la querella és el primer exercici conegut en la

trajectòria del sistema penal espanyol de sotmetre a anàlisi en la jurisdicció penal la prohibició (i sanció) del debat d'idees.

I evidentment ens referim al primer exercici efectuat en un marc històric i legal recent, ja integrat amb els estàndards internacionals proclamats a la Declaració Universal dels Drets de l'Home, el Conveni Europeu dels Drets Humans i tots aquells instruments que configuren un escenari compartit de respecte de la separació de poders, els principis democràtics i els drets fonamentals dels ciutadans.

La decisió que ara recorrem és d'inusitada transcendència i és per això que cal reflexionar sobre el seu manteniment per evitar erosionar el nostre sistema de valors democràtics.

Aquesta Excma. Sala, en qualsevol cas, administrarà degudament les seves competències i oferirà el judici més encertat, però en definitiva hem de reiterar la necessitat d'aturar-se i reflexionar sobre l'inici d'un procés que suposa un punt d'inflexió en la voluntat de control d'un poder de l'Estat.

I la importància de la decisió prové, a més, d'una derivada de l'anterior reflexió. Si el que se sotmet a la jurisdicció penal és l'oportunitat de posar límits al debat parlamentari, la figura de la meva mandant és la representació de la llibertat d'aquest debat i és aquesta qualitat i no cap altra la que la fa estar en primera línia de l'acció del Ministeri Fiscal.

La M. Hble. Sra. Carme Forcadell és l'autoritat que garanteix la lliure expressió i debat d'idees a la Cambra legislativa, i aquesta llibertat implica que la Presidència no disposi de cap poder o prerrogativa per limitar el contingut del que s'hi expressa, més enllà d'ordenar el debat i valorar, com

a membre de la Mesa, el compliment de les exigències formals de qualsevol iniciativa parlamentària.

Però la meva mandant és, alhora, una ciutadana de Catalunya que, com tothom, exerceix els seus drets polítics a través dels representants polítics al Parlament. La querellada representa a tots als ciutadans i al propi Parlament i, per tant, és vehicle dels drets a la llibertat d'expressió, dels de participació política, de la llibertat ideològica, i de tots aquells altres drets que tenen els ciutadans i que cristal·litzen en la discussió parlamentària, la iniciativa legislativa, la declaració d'idees, és a dir, en la llibertat.

Sembla doncs, que s'imposa una més que reflexionada revisió de la decisió d'inici d'un procés penal que, per totes les raons apuntades, és d'una gran transcendència tant jurídica com política i ciutadana.

SEGONA.- ANÀLISI DELS FETS IMPUTATS

La querella configura un relat adient per a les pretensions acusatòries. En aquest relat es donen per bons fets sobre els quals no existeix cap constatació (*ergo* que són inversemblants) i s'atorguen conseqüències a actes atribuïts a la M. Hble. Presidenta del Parlament de Catalunya que no existirien sino fos per una artificial confecció del relat.

En qualsevol cas, el filtre de versemblança i el judici de tipicitat que es reclama en la resolució recorreguda han de partir de l'anàlisi dels fets sotmesos a consideració del Tribunal tal i com s'expliquen a la querella i que són, en suma, els següents:

- 1) Que existia un requeriment dirigit a la M. Hble. Presidenta del Parlament de Catalunya perquè impedís o paralizés qualsevol iniciativa que suposés ignorar o eludir els mandats derivats de la STC 259/2015 i la Interlocutòria del TC de 19 de juliol de 2016.
- 2) Que això incloïa l'activitat de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent (en endavant CEPC) en el supòsit que els continguts dels seus treballs d'anàlisi o estudi (pàg. 11 de la querella) es dirigissin a donar continuïtat o suport als objectius de la Resolució 1/XI, és a dir, sempre que l'anàlisi o estudi no estigués sotmès a les exigències de la Constitució Espanyola.
- 3) Que la querellada *va prendre intencionalment la decisió de portar les conclusions al Ple del Parlament* (pàg. 14 de la querella).
- 4) Que la querellada *va sol·licitar un informe als serveis jurídics en relació a l'ampliació de l'ordre del dia i introducció de les conclusions de la Comissió d'Estudi* (pàgs. 14-15 de la querella).
- 5) Que la querellada *al·legant que el Reglament del Parlament ho permetia (...) va acordar sotmetre a votació l'alteració de l'ordre del dia així com la votació de les conclusions de la Comissió d'Estudi* (pàg. 17 de la querella).
- 6) Que el debat i votació *implica avançar en el desenvolupament de la Resolució 1/XI* (pàg. 19 de la querella) com a *voluntat inequívoca i irreversible de la Presidenta del Parlament de portar endavant el seu (sic) projecte polític per la força dels fets consumats* (pàg. 20 de la querella).

Els fets, pel que es veu, es poden resumir sense donar-hi tantes voltes en els següents:

- El TC va anul·lar la Resolució 1/XI del Parlament de Catalunya.
- En fer-ho va advertir que no es podia dur a terme “cap iniciativa” que contravingués les seves decisions i que la Presidència i Mesa del Parlament havien en tot cas d’impedir-ho.
- Dos grups parlamentaris van proposar la introducció a l’ordre del dia de la sessió del 27 de juliol de 2016 la votació de l’informe de la CEPC, acordant-ho així el Ple del Parlament.
- El Parlament de Catalunya va sotmetre a debat i votació l’informe de la Comissió d’Estudi del Procés Constituent.

Aquests, i no altres, són els fets objecte de querella i el seu encaix penal resulta més que forçat.

TERCERA.- IRRELLEVÀNCIA PENAL DELS FETS

Les conductes descrites analitzades a través de la seva preliminar versemblança derivada de la documentació aportada en la querella, no constitueixen cap il·lícit penal, i concretament no són constitutives ni de prevaricació administrativa ni de desobediència.

Delata al Ministeri Fiscal el fet de tergiversar part dels fets o d’admetre’n de no contrastats. Això no pot tenir cap altre propòsit que el de generar una realitat que permeti articular una querella que no tindria futur si es respectés el que realment va succeir, realitat que no precisa de gaires investigacions perquè es deriva de la pròpia documentació aportada.

Cal fer notar a l'Excma. Sala, doncs, que la documentació i antecedents aportats descriuen una sèrie de **fets contraris a l'exposició efectuada pel Ministeri Fiscal en la seva querella.**

La M. Hble. Presidenta del Parlament de Catalunya no va prendre cap decisió de "portar al Ple" les conclusions de la CEPC. La Mesa del Parlament va prendre nota el 20 de juliol de la totalitat de l'informe de la CEPC sense iniciar cap tramitació específica i no va ser inclòs en l'ordre del dia de les sessions del Parlament del dia 27 de juliol passat. La documentació annexa a la querella així ho demostra.

Tampoc va sol·licitar la meua mandant un informe als serveis jurídics del Parlament sino que consta que van ser aquests, a iniciativa pròpia, que van elaborar-ne un i el van traslladar a la Presidència.

El que sí consta és que la introducció de l'informe de la CEPC en el debat del plenari va ser conseqüència d'una iniciativa de dos grups parlamentaris i que no va ser en cap cas la M. Hble. Presidenta del Parlament la que va alterar, a iniciativa pròpia, l'ordre del dia.

La responsabilitat de la M. Hble. Presidenta del Parlament de Catalunya el dia 27 de juliol era la de dirigir el debat parlamentari d'acord amb el Reglament de la Cambra i, a tal fi, va donar el tràmit reglamentari previst a una sol·licitud vàlida dels diputats.

La versió efectuada en la querella és una intencionada modificació dels fets o bé l'aprofitament acrític de dades irrealis per a configurar un suposat "frau

de llei” (pàg. 17 de la querella) o un “ardid” (pàg. 24 de la querella) i atribuir a la querellada una iniciativa que els mateixos fets descarten.

La M. Hble. Sra. Carme Forcadell no va portar les conclusions de la CEPC al Ple del Parlament, però tot i així el Ministeri Fiscal necessita generar aquesta sensació i per això no dubta en explicar els fets des d’una visió parcial i interessada que l’Excma. Sala sabrà advertir des de la seva posició de natural independència.

Una de les conseqüències del que consta acreditat documentalment i que ara s’ha explicat, això és l’estricta subjecció a la tramitació imperativa de les iniciatives parlamentàries conforme el Reglament del Parlament de Catalunya (en endavant RPC), **descarta ja d’inici qualsevol arbitrariedad**, sense que faci falta desenvolupar aquest element del tipus de prevaricació que sobradament coneix l’Excma. Sala.

La M. Hble. Presidenta del Parlament de Catalunya no va prendre cap decisió de grollera il·legalitat o demostrativa de la imposició del seu personal o interessat criteri, sinó que va seguir el procediment establert i va permetre el debat d’idees en el que tots els grups parlamentaris van usar del torn de paraula (inclosos aquells més radicalment oposats al contingut del que es debatia).

Resulta inadmissible que es digui en la querella (pàg. 20 segon paràgraf) que les actuacions de la M. Hble. Sra. Carme Forcadell tenien per objectiu portar endavant “el seu” projecte polític per la via de fet, quan la pròpia documentació aportada en la querella demostra una escrupolosa actuació de protecció dels procediments i de l’essència del debat parlamentari, que no

és altra cosa que el debat en nom de tota la ciutadania, efectuat en tot moment d'acord amb el procediment establert.

La querella parteix, a més, d'una petició de principi. Es dona per suposat que un Tribunal pot generar un mandat amb força jurídica a través de la formulació de **requeriments vagues que restringeixin l'àmbit del debat polític**. Però això no és possible.

Certament el TC pot exercir les funcions que té atribuïdes, però no pot obligar ningú (en el sentit d'obligar-lo amb conseqüències jurídico-penals per desobediència) a controlar les opinions i l'activitat política amb un filtre tal com el que el Ministeri Fiscal aplica, això és, amb el deure de "impedir iniciatives que contravinguin els nostres mandats expressats en el passat".

Aquest mandat o prohibició resulta inclús tan incert, complex, ambigu o vague, que és el propi Ministeri Fiscal qui sol·licita com a diligència núm. 3 de l'escrit de querella una diligència ben curiosa: que s'aportin les resolucions del Parlament que puguin haver "donat un impuls efectiu" a l'informe de la CEPC després del dia 19 de juliol.

No cal dir que l'ús d'aquesta terminologia no és més que la configuració d'un escenari d'una inseguretats jurídica extrema de la que es pretenen derivar responsabilitats penals, fet que està proscriu en el sistema penal espanyol i d'acord amb les exigències d'un procés equitatiu i just (article 6 CEDH).

Estem reiteradament davant de mandats d'interpretació incerta i, per tant, d'eficàcia jurídica limitada. No pot existir cap resolució judicial que generi

un espai de prohibició del debat parlamentari, ni cap força anul·latòria genèrica que restringeixi el dret de representació política i de lliure expressió de les idees.

El Ple del Parlament de Catalunya de 27 de juliol no va efectuar res que contravingués la STC 259/2015, ni formava part del mandat de la mencionada Sentència l'obligació de "fer callar" els representants polítics de la ciutadania a través de la utilització de la Presidència del Parlament com a filtre del debat.

La llibertat d'expressió resulta fonamental en l'elaboració de polítiques i estratègies governamentals nacionals i constitueix un dels pilars bàsics d'una societat democràtica i del seu progrés i desenvolupament. Així ho dictamina el TEDH, per exemple, en la seva recent STEDH de 15 d'octubre de 2015 (*Perinçek c. Suïssa*).

Segueix dient el Tribunal de Drets Humans en la mencionada resolució que *aquesta llibertat i la seva protecció són d'aplicació no només a idees que poden resultar favorables als Estats o als governs en qüestió o considerades com inofensives o indiferents, sinó també a idees que poden resultar xocants, molestes o pertorbadores o inclús crear una certa divisió, ja que això constitueix una part essencial del pluralisme, la tolerància i l'obertura de ment que modelen en definitiva una societat democràtica.*

No cal recordar que segons el TEDH *la llibertat d'expressió constitueix un dels pilars fonamentals d'una societat democràtica i una de les condicions bàsiques per a que aquesta progressi* (STEDH de 27 de febrer de 2011, *cas Jerusalem*).

Els drets i llibertats democràtics informen l'ordenament jurídic. El Parlament és el fòrum de debat polític per excel·lència. La meva mandant no té cap facultat per restringir la llibertat d'expressió en el Parlament, ni per censurar el contingut dels debats entre els diputats, ni per restringir la votació de les iniciatives parlamentàries.

S'imposa, al nostre judici, la sanció d'inadmissió o desestimació de la querella per evitar donar continuïtat a un procediment que pot causar greus perjudicis a la vida política pública, que pot erosionar el sistema de separació de poders i que, no s'ha d'oblidar, afecta a una ciutadana que podria sofrir l'immerescut i inevitable gravamen que tot procés penal comporta en qui és objecte d'investigació.

Per tot això,

A LA SALA SOL·LICITO: Que tingui per presentat aquest escrit, l'admeti, i tingui per formulat Recurs de Súplica front la Interlocutòria de data 24 d'octubre de 2016 d'Admissió de Querella, revocant la resolució en el sentit d'ordenar la seva desestimació.

A Barcelona, 28 d'octubre de 2016.

Adv. Andreu Van den Eynde

Proc. Montserrat Pallás Garcia